

indpakket i den Grad, indsvøbt ligesom i Bomuld, at det ſkulde være ligesom en ſtor Opofrelſe, Rigsdagen maatte gøre, og at det var kun dreven til det alleryderſte, at den danſke Regering nu endelig kunde gaa ind paa Voldgift. Nu derimod ſige baade den høje Regering og det ærede Medlem fra Helsingør: Ja, Voldgift, det ville vi ſaa overordentlig gerne gaa med til ved alle mulige Lejligheder, hvor det paſſer! Men de ſige kun, at det paſſer ikke alle Steder. Dette giver mig alſaa meget godt Haab. Der er kun en eneſte Ting — om Forladelſe, jeg vil hellere vente med det, til jeg ſkal udtale mig over for det ærede Medlem fra Helsingør.

Den højtærede Udenrigsminiſter har fuldstændig Ret i, at der ligger en ſtørre Tanke bag ved vort Forſlag. Det er ikke ſærlig Amerika, det gælder om; det er kun Udgangspunktet, og derfor lægge vi heller ikke Vægt paa, om den amerikaniſke Voldgiftſtraktat eller rettere Voldgiftsformel har ſine Mangler. Men det gælder for os i det hele taget at ſaa begyndt den Udvikling i Folketretten, at vi gaa fra ti ſælbig Voldgift til vedvarende Voldgift. Det er det Fremſkridt, der ſkal gøres.

Nu ſagde den ærede Udenrigsminiſter blandt andet mod vedvarende Voldgiftſtraktater: Hvad ſhulde de omfatte? Det har jeg ſvaret paa: de ſhulde omfatte alle Tilfælde, hvor en Stats Suverænitet ikke bliver krænket derved. Det kan affattes ſaaledes, at man ſætter i den første Artikel af Traktaten: de kontraherende Magter anerkende fuldstændig hinandens Suverænitet.

Dernæſt kom den ærede Miniſter ind paa et Spørgſmaal, ſom har været drøftet igennem paa udenlandſke Konferencer og Kongreſjer, ſom jeg nok ved, at det ærede Medlem fra Helsingør ikke bryder ſig det allerbitteſte om; men man bliver alligevel efterhaanden nødt til at lægge Mærke til, hvad der fremkommer der, for det er dog paa den Maade, at Sandheden arbejder ſig frem, idet Landerne brydes, og de forſtellige Meninger ſtøde ſammen, ſaaledes kommer der lidt efter lidt Reſultater frem. Den Indvending mod vort Forſlag, at man ikke har Magtmidler til at gennemføre Voldgifts-tendeller — den kender jeg overmaade godt. Dertil vil jeg ſvare, at efter hvad der er paavist af de dygtigſte folkeretlige Forſattere, ſom have gennemgaaet denne Sag grundig, kan der ikke paavijes et eneſte virkelig Tilfælde i den nyere Tids Hiſtorie i alt Fald, hvor 2 Magter, ſom i Norge havde forpligtet ſig til Voldgift, bag efter have und-

draget ſig Forpligtelſen efter den endelig ſeendede Dom, de have ſølt ſig bundne ved deres Vre, de have for Verdens Mening ikke villet andet end adlyde, hvad der ſtod i deres Forpligtelſe. Saaledes ville alſaa Evangsmidler, Magtmidler, for at ſaa en Stat til at efterkomme en Voldgiftsdom ifølge den hidtidige Erfaring, ikke behøves. Ikke deſto mindre har man paa udenlandſke Konferencer og Kongreſjer taget det Spørgſmaal op, om der ikke kunde findes et Middel, hvis det Tilfælde en Gang ſkulde indtræde, at en Magt ikke vilde bøjge ſig; og nu er det ſaa heldigt, at netop en fremragende retsſyndig, ſom er Medlem af det af mig nævnte „Institut de droit international“, De Montluc, paa Kongreſſen i Bern har udtalt, at noget ſaadant kan meget godt lade ſig gøre, og han har anført et Ekſempel, ſom er meget let at forſtaa. Hvis f. Eks. det drejer ſig om en Strid angaaende et Stik, der er opbragt, hvorvidt det ſkal udleveres eller ej — ſaa overleveres Stikket til en tredje Magt, medens Voldgiftsdommen ſtaar paa, og naar ſaa Voldgiftsdommen er ſalden, udleveres Stikket til den Magt, der hør have det. Lige ſaa med Udlevering af Perſoner o. ſ. fr. Det er den Mening, man kom til paa Kongreſſen i Bern, at det vil være muligt at vedtage en ſaadan Beſtemmelſe i en Voldgiftſtraktat, at ogſaa Dommerne kunde beſtemme, hvorledes dommene ſhulde eſketveres.

Den højtærede Miniſter gjorde opmærksom paa, at de ſtore Spørgſmaal vilde dog i Reglen være ubelukkede fra Voldgift. Ja, det er jo altid relativt, om et Spørgſmaal er ſtort eller lille; og Erfaringen gaar i Retning af, at ſtørre og ſtørre Spørgſmaal blive undergivne Voldgift, blive paadømte, og man retter ſig efter Dommen. Og hvad der ikke i Dag kan paadømmes ved Voldgift, kan maatte blive det om ſaa Aar, thi man arbejder ſig videre og videre frem i den Retning. Dertil kommer, at et ſtort Spørgſmaal har næſten altid begyndt med at være lille. Det er netop den Maade, man arbejder paa til Fredens Betryggelſe. Man vil ſøge at ſaa en Afgørelſe af Tviftemaalene paa et ſaa tidligt Standpunkt ſom muligt. Man vil ſøge ſnareſt at ſaa Uenigheder afgjorte, i Stedet for at man nu ſom ofteſt maa vente, netop fordi man ikke har vedvarende Traktater. Man venter. Det tager Tid at ſaa Traktaten i Stand. Imidlertid ere de ſmaa Spørgſmaal blevne ſtore. Saa er det ſom en Sygdom, der har bredt ſig, ſom Kølera og lignende; deſom den ikke kvæles i Begyndelſen, udbreder den ſig, og ſaa er det vanſkeligt at overvinde den. Se, det taler